

"Kleurlingen schoten als schichtige konijnen voor mijn wielen weg"

Kleurlingen schoten als schichtige konijnen voor mijn spaakwielen weg als ik de Mercedes Sport even in zijn vrij liet brullen

Nee, dat heeft niks met racisme te maken. Het komt gewoon omdat Amsterdam zeventig procent nu bewoond wordt door de gekleurde medemens en de hele dag op straat rond hangen om in te burgeren.

De kaarten waren geschud. Ik maakte mijn mind op. De Mercedes Sport 190 SL waar Lila en ik in reden moest ook afbetaald worden want die had ik op de lat bij Ben Pon gekocht. Mijn rijbewijs was toen nog niet afgepakt na dat opzettelijk door mij veroorzaakte dodelijk ongeluk, maar eigenlijk kon iker niks aan doen omdat ik LSDen een paar liter Cognac op had en als ik heb gezopen dan heb ik geen geweten meer, dan maai ik alles wat op mijn weg komt neer, dus ik scheurde er als achttienjarige in 1960 op los langs de boulevard in Zandvoort. Mijn rijbewijs was door de echter te Haarlem voor geod ingenomen, maar daar trok ik mij als Jonge Wilde geen reet van aan anders was ik geen echte kunstenaar, die door roeien en ruiten ging.

Die rijkskakkedemie kunstenaars zijn aangepaste, sullige tiepes, die willen net als artist Bokito uitLimburg gierend door alle bochten op twee wielen door het leven gaan en zijn als een wild stromende rivier, kolkend de bedijkingen overspoelend, doch met behoud van dertiende maand en subsidiecentjes van de staat. Ze lurken dus als onmondige zuigelingen in een wolk van roze babytalk poeder een leven lang aan de tiet van de overheid.

Wie van de Rijksakademie kwam ging de volgend edag in de kunstenaars steun en schreven zich gelijk in voor het Rosa Spierhuis.

Als je zo wilt leven kun je beter gelijk je kist in stappen of aan het gas gaan.

Benauwend volkje die kunstartiesten. Gotsijdank heb ik er geen vrienden onder. Ze kunnen me namelijk allemaal de bout hachelen

Kleurlingen schoten in 2015 als schichtige konijnen voor mijn spaakwielen weg als ik 'm even in zijn vrij liet brullen of als Tinus Tussengas verkeerd schakelde zodat er dreigende geluiden uit de motorkap hoorbaar werden. Je helpt je versnellingsbak mooi naar de kloten but who cares if the sun doesn't shine when you are with me baby! Er zat altijd wel een lekkere zwartharige stoot naast mij met tote tieten uit de Heavy Weight Super Bowl Golden Glove klasse in sexy lingerie om het de beha uitkabbelende vlees enigszins binnen de perken te houden.

Ik kende dus de naam van een van de grootste bazen die de stuff hier Nederland binnen brachten en ook namen van hun leveranciers.

Ik dacht: Bingo! Daar kan ik wat mee. Opportunity knocks! Pakken wat je pakken kan.

Als het moest zou ik hem met de namen die ik gehoord had hem flink onder druk zetten door te dreigen dat ik naar de recherche zou stappen.

Het was bloedjelink, want voor hetzelfde geld sloegen ze je eerst in elkaar of ze zaagden je aan stukken met een kettingzaag zoals kickbokser Bennie en joegen je daarna ook nog een kogel door je kop als toetje na de hoofd maaltijd, maar dan was je al lang lawaaje en voelde je

niks meer.

In Haarlem had ik toen na een akkefietje met Corrinne Corriebo al eens contact gehad met inspecteur Sietsma, die toen nog rechercheur was en mij voorstelde in het drugsmilieu rond De Ark aan het Klein Heiligland te infiltreren.

Een louche tent, gedreven door een ex-S.S.-er waar allemaal steun trek kende langharige linkse would be artiesten uit Haarlem kwamen, die van de subsidie zich scheel kochten aan de hasj omdat ze verder toch niets om handen hadden dan zich suf roken en op het strand hun lul achterna lopen, zoals de meeste kunstenaars..

Dat voorstel van de kit heb ik toen afgewimpeld want ik houd niet van een dubbelrol.

Ik ben niet voor verrader in de wieg gelegd en om je leven op leugens te baseren om anderen erbij te lappen zoals mijn ouders, dat was niks voor mij. Ik was nu eenmaal niet het zoontje van Friese NSB-ers uit Oldeboorn en houd het graag allemaal een beetje straight, weet je wel.

Ik heb altijd meer in grote partijen gezien om door te stoten dan in het kruimelwerk, dat is makkelijker en je verdient er veel meer mee dan aan gesubsidieerde kunstenaars en artistieke steuntrekkers door vijf of tien gram per keer te verkopen.

Bovendien was ik dat artiestengelul meer dan zat, die lui waren allemaal voor militaire dienst afgekeurd op S vijf, te stom om voor de duvel te dansen, behalve die aquarellist van Arti, die was tenminste nog marine officier op een duikboot geweest, dat was iemand met ballen en een tof wijf, maar die bemoeide zich ook niet met die artistieke mafketels, die had schijt aan ze. Ik noemde hem vanwege die onderzeeboot altijd de onderwater revolutio nair omdat hij zich nergens over uit liet, altijd op de achtergrond bleef en nooit op viel.

Een rustige, milde man met een stijl van aquarelleren die erg Frans, krulle rig aan deed. Not my cup of tea, maar dat maakt niks uit. Smaken verschil len.

Die aquarellist was iemand die door een periscoop naar de werkelijkheid kijkt en voorzichtig zijn kansen in schat om daarna een torpedo af te vu ren.

Dat krijg je als je te lang in een duikboot hebt opgesloten gezeten, dat heb je met al die lui uit het leger, die hebben allemaal een slag van de molen gehad en weten wat ze doen.

Een behoedzame opportunist tot en met, dus buitengewoon populair in kunstenaarskringen. Ze voelden zich in de zestiger jaren op Arti stuk voor stuk miskende Picas sos, maar konden nog geen streep recht trekken op een doek.

Die academies leiden toch ook op voor de bijstand, het gekkengesticht, het buurtcentrum, de kroeg, het bordeel, de ontwenningsskliniek of de ge vangenis.

Het was me een leip zootje die beeldende kunstenaars.

De akademieleraren lagen meestal net als Matthijs Rollebol stoned of laze rus achter in de klas op een bank te pitten.

De grote mode was toen onder artiesten om het communistje uit te hang en.

Er liep in Arti een artistieke, zwaar brillende, eeuwig grijnzende bochel rond, Willie Eikenakkermaalsonderhout, die miste een wervel in zijn nek en wist zeker dat de Russen of de Chinezen elk moment ons land binnen konden vallen, dan zou de hemel op aarde aanbreken. Hij al vast het rode boekje van Mao aangeschaft en uit zijn kop geleerd.

Ik had aan dat soort potentiële landverraders schijt.

Hij kocht een race fiets maar sloeg al bij de eerste bocht in het Amster damse bos over het stuur heen tegen het plaveisel omdat hij bij een scherpe bocht slipte op een nieuw aangelegd kiezelgrindpad en brak zijn sleutelbeen.

Jaren lang gaf hij in China les in revolutionair schilderen en tekenen en woon de ergens in een duur grachtenpand.

Links lullen, rechts zakken vullen, liefst op kosten van de subsidiegever.

Daar zitten ze de hele dag koppen van Mao en Lenin na te tekenen.

“Bochels hebben altijd iets rancuneus”, zei kunstschilder Hans Engelman tegen mij toen hij

eens flink te pakken was genomen door rooie Willie bij een aankoop.
Hans had Stille Willie aan een prijs geholpen voor zijn aquarellen.
Die rooie rakkers in de Amsterdamse artiesten sien waren geen haar beter dan NSB -ers.
Rooie fascist en gewetenloze, gefrustreerde opportunist en waren het.
Ze wisten van gekkigheid niet wat ze moesten doen om op te vallen. Of ze lieten hun lul er af
zagen zoals dat Utrechtse drankorgel William Kip en verbeeldde zich dan een vrouwtje te zijn
omdat ze glad van anderen waren, maar zo werkt het niet.
Alsof het niet genoeg is voor een man om zijn vrouwelijke inborst uit te drukken door dure
lingerie te dragen!
Ik vond het maar rare mensen, die kunstariësten.

Corrita van Arti zei altijd: “ We gaan expres niet op zondag open, want dan krijg je allemaal van
die rare, ongewassen, vereenzaamde, gekneusde mensen aan de bar, die net als die illustrator
Teun Steun voorover op de bar gaan liggen grienen om aandacht te trekken en het liefst aan je
boezem willen uithuilen.
Nou, dat soort sukkel kan beter weg blijven, die verteren toch niks, dat geeft alleen maar
problemen.
Daar ben ik niet voor in de wieg gelegd! Arti is geen psychiatrische opvang! Wat denken ze
wel!”

Ik wist dat die Leidseplein jongen waar ik connectie mee maakte een no toire homoseksueel
was, maar dat maakte mij als mooie jongen niets uit. Integendeel.
Het maakte het allemaal wat gemakkelijker, want ik was toen nog bloed mooi.
Ik had vanaf mijn dertiende hele stoeten kerels achter mij aan gehad die vonden dat ik “een
paar geile poten had” en soms ging je er op in uit verveling of tijdverdrijf, dus ik was wel wat
gewend en behoorlijk door de wol geveerd.
Zelf had ik mij ook daarna niet altijd even heteroseksueel gedragen en van af mijn vroege
tienertijd deelde ik het bed met jongens en mannen van acht tot tachtig in alle rangen en
standen, dus ik had fysiek ook wel wat te bieden aan die dealer wat liefdeslijsten, -lasten en -
lusten betreft.
Ik stapte jaren lang als tiener met een broek vol liefde in de Mercedes van elke oudere man
met grijzende slapen die mij een compromitterend voorstel deed.
Ik heb het nooit voor geld gedaan. Just for fun! Mijn devies was met alles : Let it all hang out!
Vertaald : Doe open je klep laat zien wat je heb!
De beste zakendeals worden immers in bed af gesloten en veel morele scrupules heb ik nooit
gekend, dus ik zocht die knaap van het Leidseplein voor wat tijdverdrijf voor het onderlijf op
maar ook om zaken te doen, want ik was het kleine kruimelwerk echt goed zat.